

Boekbespreking en weerlegging van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' van Johan Bonny, 'bisschop' van Antwerpen, Prof. Roger Burggraeve (KU Leuven) en Ilse Van Halst ('Kerk & Leven')

Inleiding

'Mag ik? Dank je. Sorry.', dat op 14 oktober 2016, door de Vlaamse uitgeverij *Lannoo* werd gepubliceerd, is een interviewboek met Johan Bonny, Roger Burggraeve en Ilse Van Halst naar aanleiding van de postsynodale exhortatie '*Amoris Laetitia*' of 'De Vreugde van de Liefde', die op 19 maart 2016, door paus Franciscus werd gepubliceerd. In het boekje laten Johan Bonny en Roger Burggraeve hun 'licht' schijnen over de 'liefdesproblematiek' die in *Amoris Laetitia* wordt behandeld. In de inleiding lezen we (p.7): "Liefde is als wijn. Zoals goede wijn tijd nodig heeft om te rijpen, zo heeft liefde tijd nodig om te groeien". Vervolgens stellen de auteurs meteen al de cruciale vraag of het betoog van Franciscus over de 'huwelijksliefde', niet evengoed van toepassing is op elke andere vorm van duurzame en integrale liefde. Dit is natuurlijk een merkwaardige vraag van de auteurs, aangezien Franciscus in *Amoris Laetitia* letterlijk het volgende schrijft:

AMORIS LAETITIA

251 "Bij de bespreking van de waardigheid en de missie van het gezin, merken de Synodevaders op dat "Omtrent projecten van gelijkstelling aan het huwelijk van verbintenissen tussen homoseksuele personen bestaat er geen enkel fundament om zich analogieën eigen te maken of vast te stellen, zelfs geen verre, tussen homoseksuele verbintenissen en Gods plan met huwelijk en gezin".

Het antwoord op de vraag die de auteurs in 'Mag ik? Dank je. Sorry.' proberen te beantwoorden, wordt letterlijk door paus Franciscus in *Amoris Laetitia* beantwoord. Het antwoord is een duidelijk: "Neen". Dit geeft meteen al aan, dat de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' met een foute premisse vertrekken en hun wensen voor waarheid nemen. Toch beweren de auteurs (p.8), dat er "een nieuwe wind door de Kerk waait" en dat Franciscus "de ramen wijd opengegooid heeft om frisse lucht binnen te laten in een ietwat maffe kamer". Nu, als 50 jaar na het Tweede Vaticaans Concilie het huis nog niet voldoende werd uitgelucht, zal het waarschijnlijk ook nooit meer gebeuren.

Vervolgens wordt er ook verwezen (p.9) naar het wereldwijd gecontesteerde document van Johan Bonny uit 2014: 'Synode over het gezin. Verwachtingen van een diocesane bisschop'. Zo beweren de auteurs, dat "Bisschoppen, theologen en pastores in onze lokale Kerk al langer de pastorale wijsheid laten primeren op juridische discussies". Doel van dit boekje is natuurlijk om het 'debat' ook na de gezinssynode te continueren. Echter, de auteurs schijnen te vergeten, dat de Kerk géén '*debating-society*' is, maar een instituut, dat gefundeerd is op de Goddelijk Geopenbaarde Waarheid. Toch wil het boekje van Johan Bonny en co. (p.9): "een hartelijke oproep zijn om van gedachten te wisselen".

De auteurs claimen (p.11): "geen afbreuk te doen aan wat de Kerk voorop stelt als wenselijk". Natuurlijk een merkwaardige uitspraak, want de "wens van de Kerk" is natuurlijk de Wil van God. De Kerk kent geen cafeteria-model waar de gelovige zou kunnen kiezen uit een veelkleurig spectrum van mogelijke opties; opties die wenselijk en minder wenselijk zouden zijn. Dit is vals. De Kerk schrijft in de 'Catechismus van de Katholieke Kerk' zeer zorgvuldig voor wat we als gelovigen moeten geloven en wat te doen en te laten hebben. Eigen interpretaties en experimenteren met allerhande frivoliteiten zijn niet aan de orde.

Omdat Johan Bonny ruimte laat voor discussie, ziet hij zich dan ook voor het volgende dilemma geplaatst (p.12): "Welke andere keuze heb je als herder dan die om met je schapen, ook met hen die niet de kudde volgen, op weg te gaan?" Een absurd beeld natuurlijk, want hoe zou een herder "met schapen, die de kudde niet volgen, op weg kunnen gaan", tenzij door de kudde in de steek te laten? Bonny suggereert hier eigenlijk iets wat helemaal niet kan. Dit streven heeft helemaal niets met 'barmhartigheid' te maken aangezien een herder niet tegelijkertijd in twee richtingen kan lopen. Blijkbaar interpreteert Johan Bonny dit nieuwe 'inzicht' als een "niet te onderschatten accentverschuiving in het kerkelijke spreken; een verschuiving die zich concreet vertaalt in een begripvolle houding naar andere modellen van duurzame liefde dan het sacramentele huwelijk". Ook hier spreekt Johan Bonny niet de waarheid. Van een dergelijke 'accentverschuiving' is bijvoorbeeld in *Amoris Laetitia* nergens sprake. Dit is ook niet mogelijk, want hoe zou de Kerk voor de doodzonde 'begripvol' kunnen zijn?

Ook verzekeren de auteurs ons (p.12), dat "polariseren niet hun doel is". Het is echter net dat wat de auteurs met hun boekje doen. Door de Leer van de Kerk aangaande deze zaken in vraag te stellen, veroorzaken zij onrust en verdeeldheid bij de gelovigen. Vervolgens krijgen we al meteen een voorsmaakje van het stokpaardje van Roger Burggraeve, namelijk de 'Ethiek van het Haalbare', die hier omschreven wordt als (p.13): "Elke mens moet vanuit zijn mogelijkheden en beperktheden dromen en werken aan iets waardevols: het best haalbare in zijn situatie". Dat dit natuurlijk totaal in strijd is met de Leer van de Kerk is duidelijk. 'Het best haalbare' is niet goed genoeg voor God.

Hoofdstuk 1. Met de Geest in het hart en het evangelie in de hand

Op de pagina's 19-20 worden enkele voorbeelden 'uit het leven' gepresenteerd:

"Etienne en Janine vinden dat hun dochter Carine, die net kerkelijk gehuwd is, in zonde leeft, want dat is toch wat de kerkelijke leer hen altijd leerde. De foto van Carine en haar partner staat niet op de kast. Janine en Etienne begrijpen niet waarom de Kerk nu plots met meer begrip aankijkt tegen het ongehuwd samenwonen."

"Annie en Jan gaan elke week naar de mis, maar vijftwintig jaar geleden wezen ze hun zoon Frank de deur omdat hij homo is."

"Willy, een prille zestiger, is homo die leerde, dat hij zijn homoseksuele geaardheid niet mocht beleven. Hij legde zich daar bij neer. Vandaag hoort hij een ander kerkelijk geluid."

Met de absurde voorbeelden die de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' presenteren, proberen zij de indruk te wekken, dat de Kerkelijke Leer veranderd zou zijn. Dit is een manifeste leugen! In de Kerkelijke Leer staat trouwens niets over foto's die al dan niet op de kast gezet moeten worden, of over mensen die de deur gewezen moeten worden. De auteurs maken werkelijk een karikatuur van het dagelijkse leven binnen een katholiek gezin. Roger Burggraeve (p.20) roept trouwens onomwonden op, om als gelovige in opstand te komen, tegen "de Kerk en haar clerus" en beweert dat we de Kerk niet op een verkrampde manier blindelings hoeven te gehoorzamen!

Hoofdstuk 2. Op de oprit naar het huwelijk

Volgens de auteurs (p.33) is "de oprit naar het huwelijk" blijkbaar standaard het 'ongetrouwd samenwonen', waarna een vrij fantasieloos onderzoek volgt van wat 'ongetrouwd samenwonen' zou kunnen betekenen. Bij de voorbeelden die aangehaald worden (p.38-39) is er geen enkel voorbeeld van een 'geslaagd' huwelijk. Dan volgt er nog wat gegoochel met weinig geloofwaardige statistiekjes. Het lijkt er wel op alsof de auteurs ervan uitgaan, dat intussen reeds iedereen al meerdere 'relaties' achter de rug heeft. En dan plots een pareltje (p.41-42): "Ongetrouwd samenwonen mag dan al lang een maatschappelijke realiteit zijn, de kerkelijke leer is deze ontwikkeling niet gevolgd. De officiële kerkelijke leer stelt duidelijk, dat voor gelovigen seksualiteit alleen kan binnen het sacramentele huwelijk. Elke seksuele beleving buiten het huwelijk is zonde. Lees er de Catechismus van de Katholieke Kerk uit 1992 maar op na. Het proefhuwelijk vindt evenmin genade in de ogen van de Catechismus".

En dan de bom (p.42): "Het kerkelijk standpunt is duidelijk, maar beantwoordt al lang niet meer aan wat christenen vandaag ervaren. Ongetrouwd samenwonen, wordt niet meer als zondig beschouwd". Hebben de auteurs zich al eens gerealiseerd, dat 'christenen', die het kerkelijk standpunt niet meer aanvaarden, misschien geen 'christenen' meer zijn? Maar, Johan Bonny doet er nog een schepje bovenop (p.42): "Als medewerkers van de Kerk, gelovigen pastoraal nabij willen zijn, kunnen zij vele termen uit die officiële kerkelijke taal niet langer hanteren". Dit neigt naar apostasie! Vervolgens schrijft Johan Bonny (p.42): "Dat heeft Rome ook begrepen en daarom vinden we die taal van de zonde niet zomaar terug in de exhortatie". Johan Bonny schaft de zonde af en Franciscus geeft Bonny natuurlijk gelijk, "want in *Amoris Laetitia* klinkt het zelfs uitdrukkelijk: "De Kerk beschikt over een degelijke visie op verzachtende factoren en omstandigheden. Bijgevolg is het niet meer mogelijk om te beweren, dat zij die zich in een zogenoemde onregelmatige situatie [zoals een 'de facto-verbintenis' en voorhuwelijks samenleven] bevinden, in een toestand van doodzonde leven en de heiligmakende genade verloren hebben (AL 301)".

Een kind van vijf jaar begrijpt, dat de lezer hier bij de neus wordt genomen. De auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' beweren hier, dat iedereen die zich in een onregelmatige situatie bevindt NIET meer "in staat van doodzonde zou zijn". Deze bewering is totaal vals en neigt naar ketterij. Het gaat trouwens in deze paragraaf niet over "personen die zich in een onregelmatige situatie bevinden", maar over "personen die zich in een onregelmatige situatie bevinden én die zich daar niet bewust van zijn." Met andere woorden, de onwetenden bevinden zich niet in staat van doodzonde, de anderen wél!

Wat we hier dus vaststellen, is dat de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' selectief citeren, bijvoorbeeld uit *Amoris Laetitia*. Dit is een vaak toegepaste truc van modernistische prelaten die hun zin niet krijgen. Want wat staat in er in de volgende zin in *Amoris Laetitia* te lezen? "De grenzen hangen niet enkel af van een eventuele onwetendheid omtrent de norm (AL 301)". Het gaat hier dus over de "onwetendheid omtrent de norm"! Maar, dat schrijven de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' niet in hun boekje. En wat lezen we in *Amoris Laetitia* 300? "De priesters hebben de taak "de betreffende personen te begeleiden op de weg van de onderscheiding overeenkomstig het onderricht van de Kerk en de richtlijnen van de bisschop. Het betreft een traject van begeleiding en onderscheiding die "deze gelovigen richt op een bewustwording van hun toestand voor God". Met andere woorden, de priesters en de bisschoppen hebben de taak om de onwetende gelovigen te onderrichten in de Leer van de Kerk en hen te laten inzien, dat zij zich in staat van doodzonde bevinden. Dit is net het omgekeerde van wat de auteurs beweren! Johan Bonny en *co.* misleiden dus opzettelijk de lezer en verkondigen een dwaalleer die regelrecht ingaat tégen de officiële Leer van de Kerk.

Wij lichten dit even toe. Het klopt inderdaad, dat het Kerkelijke Recht "verzachtende factoren en omstandigheden" kent. Dit is trouwens niet nieuws, zoals wordt beweerd in 'Mag ik? Dank je. Sorry.', maar is altijd al zo geweest.

CODEX IURIS CANONICI

1323 "Aan geen enkele straf is onderworpen degene die, wanneer hij een wet of verordening geschonden heeft; het zestiende levensjaar nog niet voltooid heeft of wie zonder schuld onwetend was dat hij een wet of verordening schond; onoplettendheid en dwaling echter worden gelijkgesteld met onwetendheid."

Het klopt dus, dat "personen die zich in een onregelmatige situatie bevinden én die zich daar niet bewust van zijn" zich niet in staat van doodzonde bevinden, op voorwaarde dat, die persoon "zonder schuld" onwetend was. Met andere woorden, iemand die onwetend is, maar de mogelijkheid had, om zich op voorhand te informeren, maar die dit heeft nagelaten, weldegelijk schuldig is en met zekerheid in staat van doodzonde verkeert!

De bewering van Johan Bonny en *co.* is dus met zekerheid vals! Ook de bewering van de auteurs (p.43), dat in "onregelmatige relaties positieve elementen" zouden zitten, is vals en getuigt van moreel relativisme. Een doodzonde is en blijft een doodzonde, ongeacht de vele goede daden die een persoon wél gesteld zou hebben. Het is duidelijk, dat de auteurs het zondebesef verder ondergraven en de doodzonde zelfs banaliseren. Ze roepen op zelfs op (p.43) om de doodzonde "positief en met pastorale warmte" te benaderen. *Amoris Laetitia* stelt echter onomwonden, zoals de auteurs trouwens zelf toegeven (p.44), dat er "geen gradualiteit is in de Wet" (AL 300). Met andere woorden, de Leer van de Kerk is de Leer, en dit sluit dat ook meteen de deur naar elke denkbare pastorale '*freewheelerij*', ook al doen de auteurs nog zo hun best om het omgekeerde te bewijzen. 'Ongehuwd samenwonen' kan nooit gezien worden als een 'huwelijk in wording', zoals Johan Bonny (p.45) valselijk beweert! Het is niet omdat "jongvolwassenen nu eerst samenwonen om elkaar af te tasten", zoals Roger Burggraeve weet (p.47), dat er sprake zou zijn van "huwelijksgradualiteit", een merkwaardige term die door Johan Bonny (p.48) wordt geopperd.

Het is toch ronduit absurd, zoals Johan Bonny (p.49) doet, om van jongeren die gaan samenwonen, en vaak expliciet het huwelijk als instituut afwijzen, te beweren, dat in hun 'ongetrouwd samenwonen', "het huwelijksgehalte niet zero is". Het is zonneklaar, dat in een dergelijke ongeregelde toestand, het huwelijksgehalte inderdaad ZERO is!

Johan Bonny zegt vervolgens (p.50): "Het zou mooi zijn om het (nog) ongetrouwd samenwonen te waarderen met een of andere vorm van ritueel". Natuurlijk "zou dat mooi zijn". Maar het Christelijke gehalte van zo een ritueel is ZERO. Het is absurd, zinloos en zondig. En waarom zouden jongeren die niet willen trouwen, zitten te wachten op een ritueel, dat géén huwelijk is, maar er toch op lijkt? Het is alles of niets. Ofwel trouwt men, met alles erop en eraan, ofwel trouwt men niet. Een tussenweg is niet mogelijk. Maar, Johan Bonny geeft niet op. Volgens hem (p.51): "ligt daar voor de Kerk een uitdaging om nieuwe rituelen of huissacramentaliën aan te reiken, aangepast aan onze gewoonten en cultuur". Echter, ongetrouwd samenwonen, behoort niet tot de Katholieke "gewoonten en cultuur". Ongetrouwd samenwonen is in strijd met het geloof en de zeden van de Kerk. De Kerk kan dan ook geen zondige relaties zegenen, omdat God dat heeft verboden. Punt. Wil Bonny werkelijk de doodzonde zegenen, als een satanisch ritueel van een 'nieuwe' anti-kerk? Wij begrijpen niet, dat Johan Bonny niet inziet, dat dit een vlieger is, die niet zal opgaan!

Maar, Johan Bonny ziet 'het probleem' blijkbaar niet en pleit voor een 'verkaveling' van de liturgie (p.51): "Géén universele regels, maar wél lokale differentiatie". Het is duidelijk, dat de voorstellen van Johan Bonny een bedreiging vormen voor de eenheid van de Kerk. Zijn voorstellen gaan regelrecht in tégen de Geloofsbelijdenis!

"Kan ik als bisschop een ritueel aanreiken gelijkaardig aan het kruisje dat ouders aan hun kinderen geven, maar dan aan gelovigen die samenwonen en die elkaar het beste toewensen, in het licht van Gods aanwezigheid?", zegt Bonny (p.52). "Een kruisje is geen sacrament, maar behoort wel tot de orde van de 'heilige tekens en gebaren'. Kunnen we in de Kerk tussen het 'niets' voor de ongetrouwd samenwonenden en het 'alles' van het sacramentele huwelijk geen schakeringen inbouwen die duidelijk erkennen wat er 'reeds' is, en tegelijk laten zien wat er 'nog niet' is?", vraagt Bonny zich af. Het antwoord op al deze onwezenlijke vragen van Johan Bonny, is een duidelijk: "NEEN".

De bisschop van Antwerpen 'erkent' (p.54), dat "de Katholieke Kerk ondanks haar rijkdom aan kerkelijk of sacramentele rituelen arm is een familiale rituelen. Voor koppels onderweg hebben we als Kerk niet veel te bieden op ritueel of cultureel vlak". Moeten we een dergelijke uitspraak van Johan Bonny nog ernstig nemen? Waarom heeft de Kerk géén rituelen voor "koppels onderweg"? Wel, zou het misschien kunnen zijn, omdat de Kerk leert, dat dergelijke "koppels onderweg" zich in staat van doodzonde bevinden? Is het 'ritueel' van het Sacrament van de Biecht, voor Johan Bonny, niet meer voldoende in dergelijke gevallen?

Dat de auteurs van het boekje 'Mag ik? Dank je. Sorry.' over een rijke fantasie beschikken, kunnen we lezen in het stukje over de 'ouderzegen' (p.56-59). Bij gebrek aan een kerkelijk ritueel roepen de auteurs de ouders op om hun kinderen te zegenen, wanneer zij het huis verlaten om te gaan samenwonen, ook 'holebi's! Bonny roept op om 'holebi's' niet afzonderlijk te zegenen, maar "om hun gemeenschappelijke 'weg' te zegenen" (p.59).

Met stijgende verbazing lezen we verder, wanneer Johan Bonny schrijft (p.59-60): "In het zegenen van beide homoseksuele partners samen, maak je duidelijk, dat dit koppel er mag zijn als koppel". Dit is objectief gezien ketterij! Dit gaat in tegen de Goddelijke Wet! De auteurs van het boekje 'Mag ik? Dank je. Sorry.' worden enkel al door deze uitspraak, "*ipso facto*" - in termen van het Kerkrecht: "*late sententiae*" (= van rechtswege, automatisch) - met de excommunicatie getroffen!

CATECHISMUS VAN DE KATHOLIEKE KERK

1605 "De Heilige Schrift bevestigt dat man en vrouw voor elkaar geschapen Zijn: "Het is niet goed dat de mens alleen blijft" (Gen. 2, 18). De vrouw, "vlees van zijn vlees", zijn gelijke die hem heel nabij is, wordt door God aan de man gegeven als een "hulp", zodat zij "God van wie onze hulp zal komen", tegenwoordig stelt. "Zo komt het dat een man zijn vader en moeder verlaat en zich zo aan zijn vrouw hecht, dat zij één vlees worden" (Gen. 2, 24). Dat hiermee een onvergankelijke eenheid van beider leven bedoeld wordt, brengt de Heer ons in herinnering door te zeggen dat dit "in het begin" het plan van de Schepper was: "Zij zijn dus niet langer twee, één vlees als zij geworden zijn" (Mt. 19, 6)."

Johan Bonny pleit voor "een klimaat van aanvaarding" en een mentaliteit van "doe voort, maar leg de lat voldoende hoog" (p.60-61). 'Aanvaarding' van de doodzonde? Opnieuw dwaalt Bonny wanneer hij zegt (p.60), dat "hertrouwd gescheidenen die 's avonds samen bidden en het Evangelie lezen géén deel zouden uitmaken van het Volk van God". Dit klopt gewoonweg niet! Waar haalt hij dat? Het is duidelijk, dat de Kerk, die dit nooit heeft gezegd, op een ontoelaatbare manier wordt zwart gemaakt door regelrechte leugens.

Hoofdstuk 3. Opvoeden als voetbalmatch

Johan Bonny en 'moraaltheoloog' Roger Burggraave ontpoppen zich hier als ware 'relatie-experts'. In het stukje "Christelijk dimensie, meer dan SENSOA" (p.85-89) wordt door de auteurs gezegd, dat de Christelijke dimensie, méér is dan hetgeen SENSOA vertelt, maar blijkbare is, in de hoofden van de auteurs, het 'voorbehoedsmiddelenverhaal' van SENSOA een integraal onderdeel van de deze 'Christelijke dimensie'. *Humanae Vitae* wordt niet vernoemd, maar wél impliciet aan de kant geschoven.

Blijkbaar schijnen Johan Bonny en Roger Burggraave zich niet te realiseren, dat de oorzaak van het mislukken van vele relaties wel eens het 'voorbehoedsmiddelenverhaal' van SENSOA zou kunnen zijn; SENSOA dat seksualiteit verengd tot puur genot en consumptie. Johan Bonny en 'moraaltheoloog' Roger Burggraave hebben het hier duidelijk moeilijk, om hun eigen seksuele fantasieën onder controle te houden. Roger Burggraave (p.88), die 37 jaar "met jongeren werkte" bij de organisatie 'Eigentijdse Jeugd', dat relatieprogramma's voor jongeren aanbood, zegt: "Zo verbaasde het me dat ze het duidelijk niet namen, dat hun lief op een fuif stond te tongzoenen met een ander. Daarin waren ze onverbiddelijk". Huh? Is dit nog ernstig te nemen? In plaats van catechese te geven, wordt er in 'Mag ik? Dank je. Sorry.' door de auteurs vnzige praat verkocht. Is dit praat van gefrustreerde paters en bisschoppen, die 'gebukt' gaan onder het celibaat?

Johan Bonny weet dan nog te melden (p.88), dat “de Christelijke visie geen norm moet zijn en ook geen opgelegde weg moet zijn, maar wel over het geluk en het welzijn van de mens gaat”. Dit is natuurlijk fundamenteel fout. De Christelijke visie probeert mensen in de hemel te krijgen, maar garandeert zeker niet het geluk of de zaligheid op aarde. Het lijkt ons zeer onwaarschijnlijk, dat jongeren hiernaar zullen luisteren. Jongeren zoeken hun werelds ‘geluk’ wel op een andere manier. Zowel Johan Bonny als ‘moraaltheoloog’ Roger Burggraeve hunkeren duidelijk naar aandacht. Hoe sloven zij zich uit om zichzelf en hun ‘boodschap’ relevant te maken voor ‘eigentijdse’ jongeren. Hierin mislukken ze echter totaal! Zeker als ze wijlen Edward Schillebeeckx (p.89) ook nog uit de sloot gaan halen.

Vervolgens veegt Roger Burggraeve (p.90) de Bijbel, de Romeinse Catechismus van het Concilie van Trente, en de Encyclieken *Arcanum Divinae* (Paus Leo XIII - 1880) en *Casti Connubii* (Paus Pius XI - 1930) van tafel en hemelt hij de zogenaamde ‘emancipatiebeweging’ van de vrouw, die de Kerkelijke Leer in vraag stelde, op. Bij ‘Eigentijdse Jeugd’ moest Roger Burggraeve (p.100), naar eigen zeggen, “de jongeren bewust maken, dat ze keuzes moesten maken: Vlinder je verder of ga je voor meer?” Het boekje ‘Mag ik? Dank je. Sorry.’ wordt nu echt wel grof, en is beledigend en respectloos voor jongeren in het algemeen en Katholieke jeugd in het bijzonder. De meeste jongeren zijn niet de huppelende ‘konijnen’, zoals ze hier in de wilde fantasieën van Roger Burggraeve worden voorgesteld!

Verder leren we ook nog, dat Roger Burggraeve (p.100): “blij is met de wegwijzers wanneer hij naar Rijsel rijdt”. Rijsel? Wat gaat hij daar dan doen? Het hoofdstuk eindigt dan met de spelregels van een voetbalmatch, de Tien Geboden en ‘grensregels’. ‘Moraaltheoloog’ Roger Burggraeve (p.101-102) zegt: “Die grensregels gelden als voorwaarden voor elke duurzame vriendschaps- en liefdesrelatie, hetero en homo. Omdat ze de voorwaarde van de liefde aanduiden, zonder de liefde zelf in te vullen. Omdat ze niet zeggen wat je moet doen, enkel wat je niet mag doen. Voor het overige heb jij de vrijheid en creativiteit om het verder in te vullen, zolang je maar binnen die grensregels kleurt”. De vraag rijst natuurlijk waar Roger Burggraeve deze toch wel heel bijzondere ‘grensregels’ vandaan heeft gehaald. De ‘moraaltheoloog’ zal de mosterd zeker niet bij Augustinus gehaald hebben. Waarom moet ik hier onwillekeurig aan pedo-bisschop Roger Vangheluwe denken?

Hoofdstuk 4. Vruchtbare liefde

De auteurs van ‘Mag ik? Dank je. Sorry.’ openen het hoofdstuk met (p.105): “Om een goed katholiek te zijn, hoef je je niet als konijnen voort te planten, merkte paus Franciscus al met het nodige gevoel voor humor op”. Komt deze weinig respectvolle uitspraak van Franciscus, die destijds wereldwijd veroordeeld werd, ook uit *Amoris Laetitia*? In 2015 was dit het antwoord van Bergoglio op een vraag van een journalist die vroeg waarom anticonceptie verboden is voor Katholieken. Opnieuw gaat ‘moraaltheoloog’ Roger Burggraeve zwaar uit de bocht wanneer hij zegt (p.105): “Het doel van het huwelijk is niet de loutere voorplanting, maar de wederzijdse liefde, die zich steeds rijkelijker ontplooit (AL1 25)”.

Ondanks het feit, dat hier gerefereerd wordt aan *Amoris Laetitia* 125, is dit géén letterlijk citaat, maar een interpretatie van Burggraeve. Want wat zegt *Amoris Laetitia* 125 letterlijk?

AL 125 Want "het huwelijk is echter niet alleen ingesteld voor de voortplanting", maar daarmee ook, de wederzijdse liefde "zich uit op de juiste manier, steeds toeneemt en rijper wordt."

Dit is net het omgekeerde van wat Burggraeve beweert! *Amoris Laetitia* 125 zegt, dat het huwelijk niet alleen is ingesteld voor de voortplanting. Dat klopt! Maar, Burggraeve verlegt de klemtoon van de voortplanting naar de liefde en dat klopt zeker niet! Echter, dit is nog maar een schot voor de boeg, want Burggraeve zegt verder (p.106): "In *Amoris Laetitia* maakt de paus komaf met de misvatting die tot op vandaag nog bij velen leeft, dat voortplanting het eerste doel is van het huwelijk. Dat is een erfenis uit het verleden". Een misvatting??? Dit is gelogen, want Franciscus zegt dit net niet! En wat zegt Burggraeve in de volgende zin (p.106)? "Kerkrechtelijk werd het huwelijk vroeger beschouwd als een instelling van man en vrouw *propter procreationem* (omwille van de voortplanting), waardoor de klemtoon eenzijdig op het vruchtbaarheidsspoor kwam te liggen". Dit is inderdaad de Leer van de Kerk van vroeger én van nu, namelijk dat de menselijke seksualiteit "van nature" gericht is op het welzijn van de echtgenoten, op de voortplanting en op de opvoeding van de kinderen. Er is helemaal niets veranderd.

En dan zegt Burggraeve (p.106): "In die opvatting kwam verandering met het Tweede Vaticaans Concilie". Dit is opnieuw een flagrante leugen! Nog eens wordt het Concilie misbruikt! Burggraeve zou die verandering wel wensen, maar die is er niet gekomen!

Wat zeggen de Concilie-documenten?

GAUDIUM ET SPES

50 "Krachtens hun natuurlijke aard zijn het instituut van het huwelijk en de huwelijksliefde gericht op het voortbrengen en opvoeden van kinderen, en ze vinden hierin als het ware hun hoogtepunt en bekroning. Het huwelijk is echter niet alleen ingesteld voor de voortplanting, maar zijn aard zelf als onontbindbaar verbond tussen personen en het welzijn van de kinderen vereisen, dat ook de wederzijdse liefde van de echtgenoten zich uit op de juiste manier, steeds toeneemt en rijper wordt."

Dus, het doel van het huwelijk is primair de voortplanting en secundair de 'liefde', en correcter nog, de 'wederzijdse hulp'. Burggraeve verwisselt deze twee. Maar de waarheid is net omgekeerd. Maar, waarom verschuift Burggraeve de voortplanting naar de achtergrond? Omdat hij een voorzet wil geven op de zinloze en inhoudsloze 'holebi-relaties' die *a priori* steriel zijn! De aanval op *Humanae Vitae* (1968), "de beroemd (en (volgens Burggraeve) berucht) geworden encycliek van paus Paulus VI", kan dan ook niet uitblijven (p.107).

Vervolgens krijgen we van Burggraeve een lofzang op de erotiek, die volgens Burggraeve "is toegelaten" (p.107). Een beetje absurd om te beweren, dat erotiek "toelaten" zou zijn. Het is logisch en natuurlijk, dat zonder 'erotiek' geen voortplanting mogelijk is. Maar, het gaat niet over de 'erotiek', maar wél over de 'liefde'. Burggraeve verwijst naar het Concilie en naar *Amoris Laetitia* 125 en 142. In deze paragrafen staat er echter niets over 'erotiek'.

Het Tweede Vaticaans Concilie verwijst naar 'erotiek' als volgt:

GAUDIUM ET SPES

49 “Deze liefde wordt zelfs vervolmaakt en vergroot door een edelmoedig beleven er van. Ze gaat dus ver uit boven een loutere erotiek, die, waar ze uit egoïsme gezocht wordt, een spoedig en droevig einde vindt.”

Het gaat dus niet over ‘erotiek’, maar wel over de ‘liefde’. Maar Burggraeve geeft niet op. Hij zegt (p.105): “Het gegeven dat twee mensen seks hebben volstaat niet om een ethisch oordeel te vellen”. Opnieuw een zeer krasse uitspraak. Dan volgt er een stukje over abortus (p.114-119), zonder het woord te gebruiken. De auteurs zijn het er over eens, dat abortus niet kan. Een positie die van Johan Bonny reeds bekend was.

En dan komt er zowaar kritiek van Johan Bonny op de ongebreidelde immigratiegolf die Europa overspoelt (121): “Een samenleving heeft stabiele cellen nodig, zoals gezinnen, als fundament voor het sociale leven. Als christenen deze cellen niet langer kunnen of willen leveren, zullen andere godsdiensten of culturen ze wel komen leveren. Dat is een wet van de geschiedenis”. Een beetje simplistisch gesteld, maar niet vaak hoor je dit soort van (verdoken) kritiek uit de mond van een Belgische bisschop. Misschien had Bonny zich wat beter moeten inspannen om deze boodschap in de media te verspreiden. Blijkbaar maakt zelfs het Belgische episcopaat zich (achter gesloten deuren) ook zorgen over de demografische veranderingen die zich nu in Europa afspelen. Maar, het zijn niet per sé de Vlaamse, Christelijke gezinnen die schuld treffen, eerder zijn het de niet-christelijke, hedonistische ‘individuen’ die geen kinderen meer willen.

We hebben er lang op moeten wachten, maar er volgt een stukje (p.130-131) over het Evangelie en Jezus én zelfs over het Laatste Oordeel. Merk op, dat er hier gesproken wordt over Christus in het kader van het traditionele, Katholieke gezin. In elke andere context wordt het Geloof verbannen. Het klassieke gezin is duidelijk de Wil van God!

Hoofdstuk 5. Vruchtbare liefde anders

De titel van Hoofdstuk 5 (p.135): ‘Vruchtbare liefde anders’ belooft niet veel goeds. Meteen beginnen de auteurs met (p.137): “Wat zou je doen als je kind homo was?” Met deze vraag sprak de Vlaamse *YouTuber* Ergin Arslanbas recent jongeren op straat aan. Hij bundelde een aantal antwoorden in een filmpje: “Ik smijt die buiten”. Of: “Met de riem slaan”. Wat de auteurs van ‘Mag ik? Dank je. Sorry.’ er niet bij vertellen, is dat het filmpje in Hasselt werd opgenomen en dat de zogenaamde ‘homofobe uitspraken’ vrijwel allemaal afkomstig waren van ‘Limburgse’ moslims! De doorsnee Vlaming is echt niet meer zo ‘preuts’ zoals de auteurs, in hun sensatiezucht, laten uitschijnen.

Ook de bewering van de auteurs (p.137-138), dat ‘homo-jongeren’ zelfmoord zouden plegen, omdat ze “beschaamd zouden zijn” om zich te *outen* en “gebukt gaan onder veroordelende blikken” zijn leugens. Maar, waarom schamen ‘homo-jongeren’ zich dan wél? Bijvoorbeeld vanwege het permissieve gedrag van homo’s tijdens de *gay-pride*! Vele niet-geoute ‘homo-jongeren’ willen daarmee niet geassocieerd worden.

Voor velen, homo's inclusief, is de bijna exhibitionistische, publieke beleving van de 'homoseksualiteit' én de daaraan gekoppelde eis van aanvaarding door de 'goegemeente', een struikelsteen. Het is dus de *gay-community* zélf die het probleem mede creëert. Dat een evenement zoals de *gay-pride* voor de 'goegemeente' wel eens (terecht) aanstootgevend zou kunnen zijn en door de 'goegemeente' (terecht) geïnterpreteerd zou kunnen worden als 'openbare zedenschennis', daar zit de *gay-community* niet mee. Men wil koste wat kost aanvaard worden 'zoals men is'. Echter, het 'gedrag', dat bijvoorbeeld tijdens de *gay-pride* wordt tentoongespreid, is weldegelijk 'gedrag' en géén 'geaardheid'! Met andere woorden, 'geaardheid' is geen vrijgeleide tot het plegen van 'openbare zedenschennis'.

De beweringen van de auteurs (p.137-138) zoals: "Vaak gaan 'homo-jongeren' gebukt onder de veroordelende blikken van vrienden en de verstoting door hun familie. Vooroordelen vanuit de Kerk maken homoseksuelen het leven zwaar of tot een hel, ook bij ons", kloppen helemaal niet. De auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' maken er weer een karikatuur van. De intellectuele oneerlijkheid van de auteurs uit zich ook in de volgende zin (p.138): "Hoewel Franciscus in dezen niet expliciet naar homoseksuele relaties verwijst, heeft een goed lezer maar een half woord nodig". Wij begrijpen niet waar de auteurs deze interpretatie vandaan halen? De gezinssynode ging over het gezin, niet over 'homoseksuele relaties'. Kerkelijke documenten moeten dingen klaar en duidelijk benoemen en niets insinueren. Kerkelijke documenten moeten klaarheid scheppen en geen misgordijn optrekken. "Een goed lezer", heeft dan ook "geen halve woorden" nodig.

Het is duidelijk, dat de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' hun wensen voor waarheid nemen. Maar, daarin vergissen zij zich zeer ernstig. Een dergelijke houding is intellectueel oneerlijk en ongepast, vooral als het over dergelijke delicate onderwerpen gaat. Ook het gegoochel met voetnoten (p.138-139), een gekende truc van modernisten, waar Johan Bonny 'fijntjes' op wijst, verandert niets aan de zaak. In de voetnoten is er niets te vinden, dat een link zou leggen naar 'homoseksualiteit'. Bonny insinueert hier dingen die er niet zijn en daar heeft hij dan méér dan een halve pagina voor nodig.

We lezen verder (p.139): "Een duidelijk voorbeeld van deze culturele verschillen zijn net de homoseksuele relaties, meent de bisschop van Antwerpen". Maar, Johan Bonny vergist zich hierin. Die link wordt in de documenten nergens gemaakt! Bonny verwijst dan naar (p.139): "Antonio Sparado, de directeur van *Civiltà Cattolica*, een theologisch en cultureel tijdschrift van de Italiaanse jezuiten dat de semi-officiële goedkeuring heeft van het Staatssecretariaat van het Vaticaan. In zijn commentaar op bovenstaand citaat uit de toespraak van Franciscus haalt Sparado uitdrukkelijk de kwestie van homoseksualiteit aan als voorbeeld van cultureel verschil". Ondanks het feit, dat Antonio Sparado *SJ*, die waarschijnlijk zélf een homoseksueel is, goed bevriend is met Franciscus, en ondanks het feit, dat *Civiltà Cattolica* "de semi-officiële goedkeuring heeft van het Staatssecretariaat van het Vaticaan", is Sparado nog steeds géén paus. Dus zijn giswerk heeft geen enkele waarde. En waarom wordt Sparado, een simpele journalist, hier aangehaald, wanneer hoger reeds Franciscus, in zijn voetnoten, reeds de link met 'homoseksualiteit' gemaakt zou hebben? De auteurs spreken zich op dit punt zélf tegen. Verder kan men inderdaad stellen, dat "de kwestie van homoseksualiteit een voorbeeld van een cultureel verschil is". Echter, wat wordt er bedoeld met "de kwestie van homoseksualiteit" en wat is "een cultureel verschil"?

En dan stelt Johan Bonny (p.139-140): "Zonder het expliciet te zeggen, opent de paus met deze openingspassage en voetnoot in *Amoris Laetitia* de deur voor een meer gediversifieerde benadering van homoseksualiteit volgens landen en culturen, en kan de problematiek van homoseksualiteit niet zomaar meer afgedaan worden onder de ene noemer van 'intrinsiek ongeordend'." Johan Bonny gaat hier helemaal de mist in. Indien Franciscus het "niet expliciet zegt", wel, dan heeft hij het ook niet gezegd. Nergens kan in de documenten een link gelegd worden tussen "homoseksualiteit" en een "cultureel verschil". En indien "homoseksualiteit" een "cultureel verschil" zou zijn, waarom zou het dan plots niet meer 'intrinsiek ongeordend' zijn? Nergens wordt die link gelegd en vervolgens wordt, volgens Johan Bonny, een "cultureel verschil" plots een theologische herinterpretatie van de Bijbel??? Deze redenering van Bonny mist elke logica, is intellectueel oneerlijk, gaat in tégen de Natuurwet, gaat in tégen de Goddelijke Wet en is bijgevolg ketterij!

Het discours, dat de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' vervolgens gaan opzetten, is op zand gebouwd. Het vertrekt van de verkeerde premisse, is intellectueel oneerlijk en is dus objectief waardeloos en anti-katholiek! Is dit het *smoking gun* dat de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' hebben? Is dit alles? Het giswerk van een homoseksuele journalist? Is dit de truc waarmee de auteurs het 'kerkelijke homo-huwelijk' door het strot van de Katholieke Vlaming willen drukken? Dit bedrog is echter té doorzichtig en zal niet lukken. Dit is een 'bisschop' en een 'moraaltheoloog' van de KU Leuven onwaardig! Misschien moeten de auteurs eens een boekje schrijven over het 7de en het 8ste Gebod: "Vlucht het stelen en bedriegen" en "Ook de achterklap en 't liegen".

"STATUS QUO" (p.143): "Over homoseksuele relaties zegt de paus in zijn exhortatie bijzonder weinig", of helemaal niets? Toch zegt Roger Burggraeve (p.143-144): "De Catechismus van de Katholieke Kerk windt er geen doekjes om: homoseksuele daden zijn intrinsiek ongeordend: "Steunend op de Heilige Schrift, die deze betrekkingen voorstelt als een ernstige ontaarding, heeft de Overlevering steeds verklaard dat "homoseksuele daden intrinsiek ongeordend zijn". Ze zijn in strijd met de natuurwet. Homoseksuele handelingen sluiten de seksualiteit af voor de gave van het leven. Ze komen niet voort uit een ware affectieve en seksuele complementariteit. Daarom kunnen ze in geen geval goedgekeurd worden (Catechismus van de Katholieke Kerk, 2357)."

Vervolgens verwijzen de auteurs naar *Amoris Laetitia* 250, hetgeen niet zo relevant is. Echter, de auteurs verwijzen niet naar *Amoris Laetitia* 251. Hoe zou het komen?

AMORIS LAETITIA

251 "Bij de bespreking van de waardigheid en de missie van het gezin, merken de Synodevaders op dat "Omtrent projecten van gelijkstelling aan het huwelijk van verbintenissen tussen homoseksuele personen "bestaat er geen enkel fundament om zich analogieën eigen te maken of vast te stellen, zelfs geen verre, tussen homoseksuele verbintenissen en Gods plan met huwelijk en gezin".

DEZE ENE PARAGRAAF UIT *AMORIS LAETITIA* HAALT HET HELE BETOOG VAN JOHAN BONNY, ROGER BURGGRAEVE EN ILSE VAN HALST ONDERUIT!

MEN KRIJGT ALS LEZER HET GEVOEL, DAT MEN DOOR DE AUTEURS WORDT BEDROGEN!

Vervolgens veegt Johan Bonny de hele Kerkelijke Leer aangaande homoseksualiteit van tafel wanneer hij schrijft (p.144): "Met deze strakke visie komen we vandaag theologisch en pastoraal niet veel verder".

Maar, Bonny gaat nog een stap verder. Omdat hij schaakmat staat door de 'Catechismus van de Katholieke Kerk', haalt hij het nu in zijn hoofd om de Catechismus zélf te gaan aanvallen! Bonny zegt (p.145): "Toch is de Catechismus onderdeel van een historisch proces, een synthese van inzichten zoals die op een bepaald moment en door een bepaalde autoriteit zijn vastgelegd". Dienen we die synthese te hanteren als enige en absolute toetssteen? Of zijn er nog andere perspectieven mogelijk?"

Dit is puur relativisme! Johan Bonny zegt, dat de waarheid niet objectief, maar wel subjectief is. De waarheid is, volgens Bonny, relatief naargelang de omstandigheden. Dit is ketterij. Merk ook op, dat Johan Bonny het gezag van "een bepaalde autoriteit" in twijfel trekt! Hij rebelleert dus openlijk tégen Rome en het *Magisterium* van de Kerk!

Roger Burggraeve doet er dan nog een schepje bovenop (p.145): "Willen we vandaag pastoraal op weg gaan met homoseksuele mensen en hen welkom heten in onze gemeenschap in respect voor hun zijn en hun waardigheid, dan kunnen we die officiële kerkelijke taal van 'intrinsiek ongeordend' en 'objectief slecht' niet langer hanteren wegens uitermate beledigend', stelt Roger Burggraeve onverbloemd".

Deze kerkelijke taal is helemaal niet beledigend! En waarom zou men eigenlijk pastoraal "op weg willen gaan" met mensen die hun gedrag niet wensen te beteren en bijgevolg *ipso facto* tot de hel zijn veroordeeld?

Vervolgens wordt door de auteurs dan weer de overbekende mantra van de *Wellness*-kerk ten gehore gebracht (p.148): "Liefde, liefde liefde..." En: "Liefde is liefde". Vervolgens komt Bonny dan toch aanzetten met *Amoris Laetitia* 251 (p.149): "Omtrent projecten van gelijkstelling aan het huwelijk van verbintenissen tussen homoseksuele personen "bestaat er geen enkel fundament om zich analogieën eigen te maken of vast te stellen, zelfs geen verre, tussen homoseksuele verbintenissen en Gods plan met huwelijk en gezin". Bonny vraagt zich vervolgens af waarom Franciscus dit in *Amoris Laetitia* schrijft. Bonny vindt deze uitspraak: "eigenaardig" en zegt, dat dit overkomt als een "zwerfsteen". Met andere woorden, deze paragraaf hoort eigenlijk niet thuis in *Amoris Laetitia*. Paragraaf 251 past niet in het 'plaatje'.

Vervolgens zet Bonny een zeer snuggere redenering op (p.150): "Door onomwonden te stellen, dat je een homoverbintenis en een huwelijk absoluut niet mag vergelijken, redeneert de bisschop verder, suggereert het synodedocument van 2015 (en dus ook De vreugde van de liefde die dat document citeert) dat er in de exhortatie geen enkele andere zinsnede of paragraaf op homoseksuelen van toepassing zou zijn." Maar, Johan Bonny besluit (p.150): "Niets is echter minder waar". Dit alles wordt pijnlijk belachelijk voor de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' Vervolgens komt er geen uitleg van Bonny, maar alleen maar 'inleg'. Bonny neemt zijn wensen voor waarheid aan, maar heeft geen poot om op te staan!

Maar, *Amoris Laetitia* 251 ligt ook Roger Burggraeve (p.150): "zwaar op de maag". Vervolgens begint Roger Burggraeve (p.151) te dromen over "same sex-verbintenissen", en over "homoseksuelen die - evenzeer als hetero's - relatiebekwaam zijn tot in het liefdesverbond, maar dat er een objectief en fundamenteel verschil blijft omdat ze door elkaars lichaam niet vruchtbaar kunnen zijn". Een klein detail! We lezen vervolgens (p.151): "Al bij al is mgr. Bonny opgelucht dat er buiten die harde zin in AL 251 niet meer beschouwingen over homoseksualiteit in *Amoris Laetitia* opduiken." Johan Bonny is 'opgelucht'; dat er niet meer uitspraken over 'homoseksualiteit' in *Amoris Laetitia* staan. Nu breek m'n klomp! Johan Bonny en Roger Burggraeve maken hier geen sterke indruk. Bonny geeft dus *de facto* toe, dat hij totaal verslagen is, dat hij het deksel dubbel en dik op de neus heeft gekregen, en dat hij met zijn voorstellen helemaal alleen staat. Je vraagt je af of *Amoris Laetitia* nog duidelijker had kunnen zijn? De discussie is afgesloten!

Johan Bonny en Roger Burggraeve kunnen echter hun nederlaag niet toegeven. Ze doen alsof hun neus bloedt. Johan Bonny vraagt zich vervolgens, met een gladgestreken gezicht, het volgende af (p.152): "Wat verwachten homoseksuele mensen van hem op pastoraal vlak?" Een zeer belangrijke vraag. Maar, waarschijnlijk verwachten 'homoseksuele mensen' helemaal niets van hem. Maar, dat wil Bonny niet gezegd hebben (p.152): "Uit gesprekken die hij met hen voert, vangt hij flarden van verwachtingen op. Sommigen vechten voor een huwelijk en willen om principiële redenen dat het sacramentele huwelijk opengesteld wordt voor homoseksuelen. Anderen vragen dat niet, zoals ongeveer 90 procent van de jongens en meisjes ook niet meer vragen naar een kerkelijk huwelijk. Nog anderen verlangen een eigensoortige vorm van erkenning of zegening". En nu komt het: "Gelovige homo's en lesbiennes verlangen niet alleen uitdrukkelijk hun geaardheid erkend te zien door maatschappij en Kerk, maar ook het feit dat ze een relatie willen ontwikkelen en niet in onthouding hoeven te leven. Net zoals hertrouwde echtgescheidenen niet als broer en zus willen samenleven". Hier spreken de 'binnenkerkelijke' revolutionairen! Zij gaan de Kerk en God zélf eens even zeggen wat zij 'verlangen'. Echter, niemand kan de Kerk opdragen wat Zij moet en wat Zij niet moet doen. De Kerk voert uit wat Christus Haar heeft bevolen.

Hier wordt duidelijk, dat de 'binnenkerkelijke' rebellen, met Johan Bonny en Roger Burggraeve op kop, een slecht gevormd moreel geweten hebben. Zij zijn niet in staat om een juist en helder moreel oordeel aangaande 'homoseksualiteit' te vellen. Want het is juist in het diepste van het geweten, dat de mens een Wet ontdekt, een Wet die hij zichzelf niet stelt, maar waaraan hij toch moet gehoorzamen. Deze 'stem', die hem steeds weer oproept om het goede te beminnen en het kwade te vermijden, moet op het juiste moment doorklinken in de oren van zijn hart. Een goed gevormd moreel geweten, beoordeelt de keuzes waarvoor een mens zich dagdagelijks gesteld ziet. Een mens moet het goede doen en het kwade mijden. Het morele geweten is een 'oordeel van de rede'. De waardigheid van de menselijke persoon impliceert de 'onkreukbaarheid' van het morele geweten. Dankzij het geweten kan een mens de verantwoordelijkheid voor zijn daden op zich nemen. Door het goede aan te moedigen en begane fouten aan te klagen, herinnert het gewetensoordeel aan de vergiffenis die aan God moet gevraagd worden. Het feit, dat Johan Bonny en Roger Burggraeve niet schijnen te beseffen, dat bepaalde daden intrinsiek fout en zondig zijn, bewijst dat zij - in die zin - 'immoreel' zijn, aangezien zij zich actief tégen het morele geweten en tégen de Katholieke moraal verzetten en anderen aanmoedigen om hetzelfde te doen.

Vervolgens vervallen Roger Burggraave en Johan Bonny in allerlei betwistbare theologische discussies aangaande de schepping, om zich dan op het einde danig te verslikken (p.154-155): "Het is niet omdat we een homoseksuele verbintenis niet als een sacramenteel huwelijk kunnen inzegenen, dat homoseksuele paren geen recht hebben op een respectvolle erkenning van hun liefdesverbond vanwege de kerkgemeenschap". Wel, "homoseksuele paren" hebben dat recht niet. Punt. Dit is blasfemie! Als Christus dat gewild zou hebben, dan zou Hij dat wel gezegd hebben. We hebben géén Johan Bonny en géén Roger Burggraave nodig om 'nieuwe' rituelen te introduceren. De Katholieke Kerk is de Kerk van Christus en uiteindelijk zijn wij alleen Hém gehoorzaamheid verschuldigd.

In het boekje 'Mag ik? Dank je. Sorry.' krijgen we vervolgens een wat simplistische benadering van de 'genderideologie' (p.156-157) voorgeschoteld, en daarna de volgende 'snuggere' bedenking van Roger Burggraave (p.158): "De tien geboden zijn ook voor homoseksuelen van tel". Wij kunnen ons écht niet herinneren, dat de Kerk ooit iets anders gezegd zou hebben. Maar, professor Burggraave 'weet' (p.159-160), dat het "ondertussen wetenschappelijk is bewezen, dat homoseksualiteit deel uit maakt van de menselijke natuur". Waarschijnlijk wisten ze dat ook reeds in Sodom en Gomorra.

En dan komen we bij een zeer belangrijk punt (p.160): "Exegetisch onderzoek toonde aan dat de Bijbel, noch in het Oude Testament, noch bij Paulus, noch bij Jezus (die er amper over gesproken heeft), verwijzingen bevat naar een homoseksuele persoonsconditie, vervolgt hij. 'Het gaat enkel over homoseksuele acten, en dan nog over perverse handelingen van mannen in een bepaalde context van misbruik van gastvrijheid (Sodom en Gomorra) en over prostitutie in de Romeinse cultuur. Paulus neemt nooit de term 'homoseksualiteit' in de mond, maar heeft het over allerlei kwalificaties waarvan wij nu besluiten dat het gaat over homoseksuele praktijken. Men had toen met ander woorden nog geen flauw idee van de homoseksuele geaardheid van een persoon'."

Voilà! Met andere woorden, de postmoderne, geleerde heren 'weten' nu iets, wat Christus toen nog niet wist! Dit is hét toppunt van hoogmoed! Dit zijn blasfemische uitspraken afkomstig uit de mond van Roger Burggraave, die zijn mening baseert op ideologisch gekleurd 'wetenschappelijk' onderzoek. Punt is echter, dat het weldegelijk homoseksuele 'acten' betreft en géén 'geaardheid'. Dat is uit recent (en betrouwbaar) wetenschappelijk onderzoek gebleken. Dus, de Heilige Schrift heeft het weldegelijk bij het rechte eind.

Vervolgens lezen we in 'Mag ik? Dank je. Sorry.' (p.160): "Ook mgr. Bonny pleit voor een genuanceerde lezing en interpretatie van de Bijbel. We mogen brokstukken van zinnen of paragrafen uit de Bijbel niet zomaar toepassen op homoseksualiteit zoals we die vandaag verstaan". Johan Bonny beweert dus, dat de Bijbel niet langer relevant is.

LUMEN GENTIUM

40 "De Heer Jezus, die goddelijke Leraar en het Toonbeeld van alle volmaaktheid, heeft al zijn leerlingen zonder uitzondering, van iedere staat of stand, die heiligheid van leven voorgehouden. Waarvan Hijzelf de grondslag en de voleinding is: "Weest dus volmaakt, zoals uw Vader in de hemel volmaakt is" (Mt. 5: 48)."

Maar, wat de *Wellness*-kerk niet bevalt, gooit ze blijkbaar gewoon overboord. Met andere woorden, de homoseksuelen verkrijgen een uitzonderingsstatus. De Bijbel is dus niet langer op hén van toepassing. Zij worden er niet door gebonden. Wat een fantastische 'oplossing' die Bonny hier presenteert, maar het is pure ketterij! Het is toch wel heel erg jammer, dat de gelovigen door hun bisschoppen zo aan hun lot worden overgelaten.

DEI VERBUM

10 "De Heilige Overlevering en de Heilige Schrift vormen één heilige schat van het Woord Gods, die aan de Kerk is toevertrouwd. En door vast te houden aan deze geloofsschat volhardt het gehele volk, in vereniging met zijn herders, voortdurend in de Leer van de Apostelen en in het gemeenschappelijk leven, in het breken van het brood en het gebed, zodat er tussen bisschoppen en gelovigen een uitzonderlijke eensgezindheid ontstaat in het bewaren, beleven en belijden van het overgeleverde Geloof."

God wil de mensen dus niet tot de hel veroordelen, maar God wil, dat de mensen steeds meer op Hém gaan gelijken, door te groeien in heiligheid. Allen zijn tot heiligheid geroepen: "Weest volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is" (Mt. 5: 48).

In de nieuw gestichte *Wellness*-kerk van Johan Bonny en Roger Burggraeve zijn nu, schijnbaar, alle theologische bezwaren, door beide heren zélf, uit de weg geruimd. De weg naar een kerkelijke 'zegening' van 'holebi-relaties' ligt nu natuurlijk wagenwijd open. Bonny schroomt zich dan ook niet, om zonder blozen, te verklaren (p.161): "Was het verzoek van lesbische of homokoppels om hun burgerlijk huwelijk ook kerkelijk te zegenen tot voor kort eerder uitzondering, vandaag worden bisschoppen en priesters steeds vaker met zulke vragen geconfronteerd. Het maakt duidelijk hoezeer gelovige homoseksuelen behoefte hebben aan de bevestiging dat hun liefde en hun relatie ook erkend worden vanuit de geloofsgemeenschap waarmee ze verbonden zijn en waarin ze zich soms verregaand engageren. Hoe gaan we daarmee om als Kerk?" Over wélke 'geloofsgemeenschap' en wélke 'Kerk' heeft Bonny het eigenlijk? Dit kan toch onmogelijk de Katholieke Kerk betreffen?

We lezen daaropvolgend (p.162): "In de pastoraal in onze contreien stellen we op dat vlak een verschuiving vast ten opzichte van de officiële kerkelijke leer". We weten niet waar de auteurs dit vaststellen, maar dit neigt naar apostasie. Zij stellen "een verschuiving vast ten opzichte van de officiële kerkelijke leer". Dit is ketterij! "Liefdesrelaties tussen twee mannen en twee vrouwen worden niet meer als 'intrinsiek ongeordend weggezet", weet Burggraeve, die hiermee lijnrecht ingaat tégen de officiële Leer van de Kerk.

"Respect voor het individu, impliceert ook respect voor hun relatie!" zegt Burggraeve (p.162), die zich vervolgens afvraagt (p.163): "Waarom zouden wij hen en hun relatie dan niet kunnen zegenen? We zegenen wel dieren en voertuigen." Misschien is dit allemaal mogelijk in de *Wellness*-kerk van Johan Bonny en Roger Burggraeve, dit alles is eenvoudig weg totaal onmogelijk binnen de Katholieke Kerk. Men kan onmogelijk 'respect' hebben voor de doodzonde. Dit zou satanisme zijn. De Kerk kan niet zegenen wat God heeft verboden! Nogmaals moeten wij ons de volgende pertinente vraag stellen: "Tot welke 'kerk' behoren Johan Bonny en Roger Burggraeve eigenlijk?"

Bonny vult aan (p.163): "Het is belangrijk dat de Kerk de christelijke waarden erkent die ook homoseksuelen in hun liefdesrelatie nastreven en waarmaken". Bonny vergeet echter één ding en dat is, dat in een homoseksuele 'liefdesrelatie' helemaal niets 'christelijks' zit! Het is doodzonde! Dit alles is intrinsiek en objectief on-christelijk! Weet Bonny dan niet, dat de *luxuria*, de Latijnse benaming is voor onkuisheid, lust of wellust, één van de zeven hoofdzonden is? Het typische van een hoofdzonde is, dat ze aan de basis ligt van vele andere zonden. De onkuisheid wordt beschouwd als een ongewenst derivaat voortkomend uit de voortplantingsdrift. De onkuisheid is een ongeregelde begeerte of een ongeordend plezier in het geslachtelijk genot. Geslachtelijk genot is moreel ongeordend, wanneer men het los van de doeleinden van voortplanting en vereniging, maar omwille van zichzelf, zoekt.

Vervolgens worden in 'Mag ik? Dank je. Sorry.' de volgende vragen gesteld (p.163-164): "Als een sacramenteel huwelijk onmogelijk blijft in de ogen van de bisschop en de theoloog, wat is dan wel haalbaar?" en "Moeten we niet evolueren naar een diversiteit van rituelen waarin we de liefdesrelatie tussen homoseksuelen ook vanuit kerkelijk en gelovig perspectief kunnen erkennen?" vraagt Bonny zich af. "De vraag stellen, is ze beantwoorden". Ook 'moraaltheoloog' Burggraeve is voorstander van een 'zegening'. "Maar, we mogen ons hoofd niet in het zand steken. Nu reeds worden er in onze Vlaamse Kerk heel wat homoseksuele relaties gezegend." weet Burggraeve (p.164), maar "een lesbisch koppel zegenen, is dus niet hetzelfde als een auto of een dier zegenen". Johan Bonny stelt voor om naast een zegen ook een zending mee te geven (p.165): "Ik geef jullie met de zegen ook een zending". Dat weten we dan ook weer. Wat zou die 'zending' kunnen inhouden, vragen wij ons nu af? "Ga heen, en zondig voortaan niet meer." Wij vrezen van niet! Bonny en Burggraeve doen alsof het over de normaalste zaak van de wereld gaat en zij drijven eigenlijk de spot met het Geloof. Hier begin je toch ernstig te twijfelen aan de geestelijke gezondheid van beide heren.

Johan Bonny zegt (p.166): "De realisatie van een zegen voor homoseksuele relaties kan alleen maar slagen wanneer we niet vastlopen in tegenstrijdige campagnes, al dan niet volgens ideologische breuklijnen. Alles dient nog gedaan te worden". Welke ideologische breuklijnen? Is de Kerk dan 'ideologisch' niet één? Is er ergens een schisma? En Bonny vervolgt (p.167): "Door alles te verbieden, creëer je een zwarte markt en zet je bovendien jezelf buiten spel. Dan kun je als herder niet meer meedenken, ordenen en sturen".

Beseft Johan Bonny dan niet, dat hij nu al "buiten spel" staat? Dat hij zichzelf excommuniceert en zichzelf afscheurt van de Kerk door een schisma te veroorzaken? Want Bonny zaait met zijn woorden verdeeldheid binnen de Kerk.

Dan volgt het 'plan van aanpak' van Bonny (p.167): "Mgr. Bony is er tevens voorstander van om samen te zitten met zijn collega-bisschoppen uit een aantal buurlanden zoals Nederland, Frankrijk, Duitsland of Engeland". Als Bonny werkelijk meent, dat hij in Frankrijk met zijn 'homo-huwelijk' moet komen aanzetten, dan vergist hij zich toch danig. Maar, Bonny en de 'moraaltheoloog' zeggen (p.168): "We kiezen niet voor een conservatieve visie, die zonder oog voor de contextualiteit, het klassieke gezinsmodel naar voren blijft schuiven als norm en alle andere samenlevingsmodellen wegzet als intrinsiek slecht". Er is slechts één probleem: het 'homo-huwelijk' is per definitie steriel en zorgt niet voor opvolging. Met het model dat Bonny en Burggraeve voorstellen, kies je voor een uitstervende Kerk! Waanzin!

De 'moraaltheoloog' benadrukt (p.169): "Homoseksueel zijn is een menselijke 'zijnswijze', geen vloek of ziekte of ongeluk, maar een gegevenheid die je als gave én opgave te ontdekken en te ontwikkelen krijgt". Dit klinkt op zich al als een *outing* van Roger Burggraeve. Misschien probeert hij dat gegeven zo voor zichzelf te vergoelijken, maar of homoseksualiteit een 'zijnswijze' is, is lang niet zeker. Recent wetenschappelijk onderzoek trekt de zienswijze van Burggraeve trouwens ernstig in twijfel.

We moeten ons de vraag stellen of Johan Bonny en Roger Burggraeve zelf niet gevangen zitten in hun eigen verleden? Het lijkt ons zeer onwaarschijnlijk, dat de boodschap van beide heren, die zelf al op leeftijd komen (Bonny is 61 en Burggraeve is 74 jaar oud), bij jongeren zal aanslaan? Beide heren hebben de 'pre-conciliaire' Kerk gekend, waarin alles nogal 'dwingend' was. De jongeren die in de 'post-conciliaire' Kerk geboren zijn, zien die Kerk eerder als iets dat steeds aan 'vernieuwing' onderworpen is: een rusteloze, 'evoluerende' Kerk, die net daardoor irrelevant dreigt te worden. Indien er geen absolute 'waarheden' meer zijn, is niets nog waar. Ook niet de 'vernieuwende' ideeën van twee heren op leeftijd. De meeste jongeren gaan écht niet aan hun biechtvader vragen om seksueel actief te mogen zijn. De meesten onder hen weten nog niet eens wat een biechtvader is. De problemen die Bonny en Burggraeve zien, zijn iets van 50 jaar geleden, 'pre-conciliair' en twee generaties geleden. Maar, hedendaagse jongeren liggen daar niet wakker van. Voor hen is de Kerk, ondanks de vele homoseksuele pedofilie-schandalen sowieso 'anti-homo'. En eigenlijk boeit hen dat nog niet eens, wegens irrelevant voor hen. Maar, Johan Bonny en Roger Burggraeve worstelen nog met hun eigen verleden en strijden een rebelse strijd tégen de Kerk. Zij willen, dat de Kerk dingen erkent, die de Kerk echter helemaal niet kan erkennen.

De onderliggende, 'pre-conciliaire' dispositie van Johan Bonny en Roger Burggraeve en de worsteling met hun eigen verleden, wordt ook duidelijk in het volgende voorbeeld (p.172): "Een tijdje geleden droeg mgr. Bonny een viering op in een woonzorgcentrum in zijn bisdom. Na afloop groette een vrouw van in de tachtig hem. Ze werd begeleid door twee heren rond de zestig. 'Dit is mijn zoon en dat is zijn vriend', stelde de vrouw hen aan de bisschop voor. 'Ze zijn gehuwd. En dat is mijn beste zoon, want het zijn de enige twee die nog bij mij op bezoek komen'. Zij heeft de klik gemaakt. Ook voor haar zal dat niet eenvoudig geweest zijn, maar het is een positief verhaal geworden". Johan Bonny maakt zich illusies.

Er is helemaal niets 'positiefs' aan dit verhaal. Vroeger zaten "vrouwen van in de tachtig" gewoon thuis en maakte zij onderdeel uit van de drie-generatiegezinnen of de grootfamilie. In zo een grootfamilie maakten ouders, kinderen én grootouders deel uit van één en hetzelfde huishouden. De zorg voor elkaar nam een cruciale plaats in. Maar, door de groeiende individualisering, is die "vrouw van in de tachtig" in een woonzorgcentrum terecht gekomen. Ze is er eenzaam. Die zoon komt daar dan met zijn 'vriend' en niet met zijn 'man' ook al zijn ze burgerlijk 'gehuwd'. De essentie van het burgerlijk 'huwelijk' is enkel maar het 'wettelijk stelsel' of het 'huwelijkscontract'. Een burgerlijk 'huwelijk' is dus geen 'huwelijk', maar een notariële akte die ondertekend wordt. Er is niets sacramenteels aan een burgerlijk 'huwelijk'. Dat de zoon van de vrouw, met zijn vriend, als enigste kind bij haar op bezoek komt, is goed. Blijkbaar is hij haar 'beste' zoon. Maar, of deze zoon haar 'beste' zoon is of niet, dat maakt niets uit bij het Laatste Oordeel. Bij het Laatste Oordeel wordt ALLES afgewogen, niet alleen de bezoeken aan je bejaarde moeder.

Tot slot, het betreft hier een “vrouw van in de tachtig” en haar “zoon van in de zestig”. Het betreft NIET een “vrouw van in de veertig” met haar eerste echtgenoot, die wekelijks naar de mis gaan, samen mét hun “zoon van in de twintig”, en zijn burgerlijk ‘gehuwde’ vriend. Deze vaststelling is essentieel! Waarom zou het sacramentele huwelijk, dat door Jezus Christus werd ingesteld, voor de bijl moeten gaan, omwille van enkele oudere ‘gelovigen’ die worstelen met hun privéproblemen en graag hun geweten door de Kerk gesust zouden willen zien? De ‘problemen’ waar Johan Bonny en Roger Burggraeve mee worstelen en van wakker liggen, zijn sowieso niet relevant voor ongelovige jongeren. Maar ook ‘Post-conciliaire’, gelovige jongeren, die bewust kiezen om Katholiek te leven, hebben geen boodschap aan de praatjes van Johan Bonny en Roger Burggraeve. Beide heren leven in het verleden, ook al denken ze ‘modern’ te zijn. De tijden nu zijn anders. Wat geeft hen het recht om voor de nieuwe generatie Katholieken alles kapot te maken? Wat geeft de *babyboomers* het recht om een kerkelijke woestenij na te laten? Tegenwoordig kiest iedereen vrij om Katholiek te zijn of niet. Wie Katholiek wil zijn, houdt zich aan de regels. Wie zich als Katholiek niet aan de regels wil houden, is eraan voor de moeite. Het is alles of niets! Johan Bonny en Roger Burggraeve zijn hoogmoedig en rebelleren tegenover God. Zij hebben niet de nederigheid om deemoedig te aanvaarden, wat God heeft verordend. Net zoals Martin Luther, de veroordeelde, Duitse ketter, denken Johan Bonny en Roger Burggraeve het beter te weten dan God. Een dergelijke positie is voor een ‘bisschop’ en een ‘moraaltheoloog’ van een universiteit, die pretendeert ‘katholiek’ te zijn, onaanvaardbaar!

Hoofdstuk 6. Groeien in onverbreekbare liefde

We lezen in dit hoofdstuk opnieuw veel negativiteit over het mislukken van een huwelijk, echtscheiding en nietigverklaring. Blijkbaar is niemand nog ‘gelukkig’ getrouwd. En dan een ‘pareltje’, dat wij u niet willen onthouden (193-194): “Ter gelegenheid van het ‘Jaar van Barmhartigheid’ werd een *motu proprio* van Franciscus van kracht, dat de procedure voor de nietigverklaring van een kerkelijk huwelijk vereenvoudigt en versnelt”. Het is het soort ‘barmhartigheid’ waar de gelovigen ‘vet’ mee zijn! Vervolgens lezen we (p.195): “Ook mgr. Bonny ervaart in zijn gesprekken met gelovigen, “dat een versoepeling van de procedure om de nietigheid van hun huwelijk te laten vaststellen veelal geen oplossing is voor de pastorale vraag. ‘Heel wat huwelijken van gelovigen die uiteindelijk (burgerlijk) scheiden, waren bij aanvang geldige huwelijken met kans op slagen’. Toch verwacht mgr. Bonny (p.196) geen spectaculaire stijging van nieuwe aanvragen tot nietigverklaring”. Vervolgens vraagt Bonny zich af (p.196): “Hoe gaan we nu als Kerk om met mensen van wie het eerste huwelijk geldig was, maar nu is stukgelopen?” Ook hier moeten wij de opmerking maken, dat dit 30 jaar geleden een thema was, maar nu totaal achterhaald is. Er wordt nauwelijks nog kerkelijk getrouwd. Welke zin heeft het dan om hier nog over door te bomen?

Toch opent Johan Bonny (p.196) hier nog de discussie over een ‘tweede huwelijk’. Nogmaals, indien hedendaagse jongeren een eerste kerkelijk huwelijk bewust en resoluut afwijzen, waarom zouden zij dan vragende partij zijn om een ‘tweede, kerkelijk huwelijk’ aan te gaan? Dit is een totaal zinloze en vruchteloze discussie. Maar, Johan Bonny geeft niet op (p. 197): “Een belangrijke voorwaarde om een nieuwe relatie te kunnen erkennen, is de manier waarop het falen van de vorige relatie werd verwerkt”.

Bonny verwijst dan weer naar de 'orthodoxe Kerk' (p.197) en start weer de mantra van "barmhartigheid", "schuldbekentenis", "vergeving", "een nieuwe kans" etc. Allemaal hele 'leuke' ideetjes, maar niemand kan een kerkelijk huwelijk ongedaan maken, dus al deze 'argumenten' zijn naast de kwestie en brengen niets bij. Ook Johan Bonny moet vaststellen, dat een 'tweede kerkelijk huwelijk' onmogelijk is, maar zegt vervolgens (p.198): "Vanuit thomistisch perspectief lijkt het logisch dat mensen die scheiden en een nieuwe relatie aangaan, gekenmerkt door exclusiviteit en duurzaamheid, de draad van de liefde uit de scheppingsorde weer opnemen, waardoor ook hun nieuwe relatie teken kan zijn van Gods liefde". Met alle respect voor de 'bisschop', maar dit alles is klinkklare nonsens! Bonny zegt (p.198): "De nieuwe relatie kan ook een nieuwe oefenplaats worden van het evangelie en van kerkbetrokkenheid". Dit is blasfemie! Roger Burggraeve doet er natuurlijk nog een schepje bovenop (p.199): "De nieuwe relatie kan nooit een sacrament zijn zoals het huwelijk, maar ze heeft wel degelijk een sacramenteel karakter. Ze is van de orde van de *sacramentalia* en getuigt als zodanig van de goedheid en de liefde van God". Dit is pure blasfemie! De nieuwe, overspelige relatie is eerder het werk van de duivel! Dus, wat halen Bonny en Burggraeve eigenlijk in hun hoofd?

Wat leert ons de Heilige Schrift? Mar 10:11 En Hij sprak tot hen: Wie zijn vrouw verstoot, en een andere huwt, begaat echtbreuk tegen haar. Mar 10:12 En wanneer een vrouw haar man verlaat en een andere huwt, begaat ze echtbreuk. Jac 4:17 Nu dan, hij die weet, dat hij goed heeft te doen en het nalaat, doet zonde. Heb 13:4 Het huwelijk moet eerbaar zijn onder ieder opzicht, en onbezoedeld het huwelijksbed; want God zal ontuchtigen en overspelers oordelen. *Etc, etc, etc.*

Ook het stuk over 'Eucharistie en Communie' (p.202-208) rammelt theologisch aan alle kanten. De 'Catechismus van de Katholieke Kerk' zegt in paragraaf 2390 zeer duidelijk: "Ongehuwd samenwonen komt voor in zeer uiteenlopende situaties: het concubinaat, het afwijzen van het huwelijk als zodanig of het onvermogen om zich op lange termijn aan elkaar te binden. Al deze levenswijzen zijn in strijd met de waardigheid van het huwelijk: zij tasten de grondgedachte van het gezin aan; ze verzwakken de zin voor trouw. Ze zijn in strijd met de zedenwet: de huwelijksdaad mag uitsluitend plaatsvinden binnen het huwelijk; buiten dit kader is het steeds een zware zonde, die uitsluit van de sacramentele Communie."

1 Kor. 11:27 Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de kelk des Heren drinkt, bezondigt zich aan het Lichaam en Bloed des Heren.

Met andere woorden, wie zich bewust is van een doodzonde én toch ter Communie gaat, eet zich een weg naar de hel.

Johan Bonny en Roger Burggraeve dissenn vervolgens allerlei drogredenen op waarom de sacramentele Communie toch mogelijk zou zijn. Maar, zij werken zich steeds meer in nesten (p.203-204): "Inzake de communie voor hertrouwde echtgescheidenen lopen theorie en praktijk vandaag sterk uiteen. Sinds decennia weigeren priesters en bisschoppen in de meeste landen van West-Europa de communie niet aan gelovigen die respectvol en biddend te communie gaan. Ze houden rekening met de concrete levenssituatie waarin gelovigen zich bevinden en met de band die zij met de Kerk onderhouden".

Opnieuw een totaal onzinnig en anti-katholiek *statement*. Ten eerste lachen Johan Bonny en Roger Burggraeve met de 'bekrompenheid' van de gelovigen die zich wél aan de regels van de Kerk houden. Ten tweede is het ronduit belachelijk om te beweren, dat "priesters en bisschoppen" de gelovigen nog zouden kennen, laat staan, dat ze iets over hun privésituatie zouden weten. Ten derde is het niet aan de "priesters en bisschoppen" om de geestelijke gesteldheid van de gelovigen - van op afstand - te beoordelen. Ten vierde is hier sprake van ernstige liturgische misbruiken. Ten vijfde beroemen Johan Bonny en Roger Burggraeve zich er nog op, dat ze doelbewust de Wet van de Kerk naast zich neerleggen. Wat denken Bonny en Burggraeve met dit alles te bereiken?

Wie de Heilige Communie onwaardig ontvangt, pleegt heiligschennis!

CODEX IURIS CANONICI

915 Tot de Heilige Communie mogen niet toegelaten worden geëxcommuniceerden en degenen die door een interdict getroffen zijn, na het opleggen of verklaren van hun straf, alsook anderen die halsstarrig volharden in een zware zonde die bekend is.

CATECHISMUS VAN DE KATHOLIEKE KERK

2120 Van heiligschennis spreekt men, wanneer iemand de sacramenten of andere liturgische handelingen, personen, voorwerpen of plaatsen, die aan God zijn toegewijd, ontwijdt of onwaardig behandelt. De heiligschennis is een zware zonde, vooral wanneer ze begaan wordt tegen de Eucharistie, omdat in dit Sacrament het lichaam zelf van Christus substantieel voor ons aanwezig is

Johan Bonny vervolgt (p.204-205): "Terzelfdertijd zou Jezus geen brood en wijn genomen hebben om zijn lichaam en bloed te delen, moest dat niet bedoeld zijn als dagelijks voedsel. In die zin is de eucharistie het voedsel dat wij dagelijks nodig hebben om als christen te leven en om gemeenschap te vormen. Ook wie gescheiden en hertrouwd is, heeft dat voedsel nodig om zijn levensweg als christen voort te zetten".

Dit is weer opnieuw een totaal onzinnige mededeling en in strijd met de Leer van de Kerk.

CODEX IURIS CANONICI

920 § 1 Iedere gelovige is verplicht, nadat hij tot de Eerste Communie is toegelaten, ten minste éénmaal per jaar de heilige Communie te ontvangen. § 2 Dit voorschrift moet vervuld worden in de Paastijd, tenzij het om een goede reden in een andere tijd van het jaar vervuld wordt.

De dagelijkse Communie is dus niet noodzakelijk, en in het geval van hertrouwd gescheidenen, verboden, want ze plegen heiligschennis!!!

De woorden van Johan Bonny zijn werkelijk hallucinant en een 'bisschop' onwaardig! Fundamenteel probleem is, dat de huidige crisis van de Eucharistie, fundamenteel een crisis van de Biecht is. Wie niet gebiecht is, kan de Heilige Communie niet 'waardig' ontvangen. Vrijwel iedereen die 's zondag naar het altaar loopt, is belast met één of andere doodzonde en kan de Heilige Communie dus niet 'waardig' ontvangen. Deze mensen, en niet alleen de hertrouwd gescheidenen, zouden in hun eigen belang de Heilige Communie beter niet ontvangen. Dat deze *believers* (p.208) met hun 'persoonlijk geweten' de situatie correct zouden kunnen inschatten, valt zeer te betwijfelen, vooral als de bisschoppen hen opzettelijk fout informeren! Johan Bonny en Roger Burggraeve gaan zeer duidelijk té ver!

Hoofdstuk 7. Mag ik? Dank je. Sorry.

Johan Bonny geeft toe (p.211), dat men in het Westen, de zonde niet meer durft te benoemen en gebruikt zelf de term 'kwetsuur' (p.211). 'Gronden van verontschuldiging' of 'deculpabilisering' spelen in deze context geen enkele rol. En opnieuw (p.215): "In onze contreien beschouwen christenen 'ongeoorloofde' gedragingen niet langer als immoreel, maar integendeel als aanvaard en soms zelfs als passend of wenselijk." Met andere woorden: "De zonde is aanvaardbaar." en "De zonde is wenselijk." Johan Bonny en Roger Burggraeve schijnen deze satanische zienswijze te onderschrijven.

Slot als opener

"Hoe moet het nu verder?" vragen de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' zich af (p.243): "Pasklare antwoorden biedt ons boek niet. Dat is ook geenszins onze pretentie. Niet iedereen in de Kerk zal achter onze gedachten en beschouwingen staan. Dat hoeft ook niet". Wat een hoogmoed! Fundamenteel probleem is, dat een dialoog tussen de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' en gelovige Katholieken totaal onmogelijk is. De gemeenschappelijk basis, namelijk de aanvaarding van de Doctrine van de Kerk, ontbreekt bij de auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' Zij stellen zélf vast, dat de Katholieke Doctrine géén enkele speelruimte laat, waar zij speelruimte zoeken. Daarom kiezen ze resoluut voor de vlucht vooruit. Dit is een totaal onrealistische aanpak. Ze proberen de Doctrine van de Kerk te veranderen, maar moeten vaststellen, dat ze zich steeds veer opnieuw vastrijden in een moeras van tegenstrijdigheden. Wie niet de nederigheid heeft om de Kerkelijke Leer te aanvaarden en te omarmen zoals die is, is onbekwaam om Katholiek te zijn.

Besluit

Het is duidelijk, dat het boekje, met de titel 'Mag ik? Dank je. Sorry.', waarin Johan Bonny, bisschop van Antwerpen, Roger Burggraeve (KU Leuven) en Ilse Van Halst ('*Kerk & Leven*') suggereren, dat homoseksuele koppels, gescheiden en hertrouwde katholieken en samenwonende paren een soort van kerkelijke zegen én de Communie zouden moeten krijgen, als onderdeel van een 'diversiteit van rituelen', een zeer extreem voorbeeld is van wat E.H. Prof. Dr. Dariusz Oko van de Universiteit van Krakau noemt: de 'homo-ketterij'.

Eindoordeel van het boekje 'Mag ik? Dank je. Sorry.'

De structuur die Johan Bonny, bisschop van Antwerpen (België), Roger Burggraeve (KU Leuven) en Ilse Van Halst ('*Kerk & Leven*') aan het boekje 'Mag ik? Dank je. Sorry.' geven, is duidelijk gebaseerd op de structuur van *Amoris Laetitia*. Op haar beurt is deze postsynodale exhortatie gebaseerd op de onderdelen van de 'Catechismus van de Katholieke Kerk' aangaande het 'Zesde gebod': "Gij zult geen echtbreuk plegen". De 'voorstellen', die de auteurs in het boekje doen, hebben echter zeer weinig te maken met *Amoris Laetitia* en nog minder met de 'Catechismus van de Katholieke Kerk'. Toch vertrekken Johan Bonny, Roger Burggraeve en Ilse Van Halst telkens van de 'Catechismus van de Katholieke Kerk' om steeds opnieuw vast te moeten stellen, dat de Catechismus geen enkele ruimte laat om hun bijzondere pastorale 'ideeën' in de praktijk te zetten. Vervolgens verwijzen de auteurs dan telkens weer naar *Amoris Laetitia*. Maar, ook daar vangen ze bot. Geen één van de revolutionaire 'ideeën' van Bonny en *co.* zijn terug te vinden in *Amoris Laetitia*. Vervolgens nemen de wanhopige auteurs van 'Mag ik? Dank je. Sorry.' hun toevlucht tot 'werkdokument', interpretaties, veronderstellingen, geruchten, *etc.* Maar, nergens worden de auteurs concreet en weten ze ook maar één enkel precedent aan te halen. Men legt paus Franciscus vooral heel veel woorden in de mond, maar nergens slagen de auteurs erin om hun beweringen hard te maken.

In de media legden Bonny, Burggraeve en Van Halst heel erg de nadruk op dé 'holebi's'. Echter, in het boekje wordt er nauwelijks over 'holebi's' gesproken, maar ligt de nadruk zeer sterk op 'homoseksuelen', en gaat het veel minder over 'lesboseksuelen' en eigenlijk niet over 'biseksuelen'. Het grote probleem met de 'biseksuelen' is natuurlijk, dat Bonny en *co.* heel hard hameren op "duurzame en integrale liefde". De 'aard' van een biseksuele 'relatie' laat natuurlijk geen 'duurzame' relatie toe, aangezien het op zijn minste altijd een soort van *nénage à trois* is, al dan niet wisselend van aard. Dat gaat voor de auteurs blijkbaar te ver, aangezien ze uitdrukkelijk stellen, dat ze "niet alles willen toestaan".

De voorbeelden die in het boekje aangehaald worden, zijn bijna nooit geloofwaardig en eerder een beetje *passé*. Het boekje laat een wat bittere, zelfs ranzige smaak achter. Het is een vrij 'duister' boek, dat vooral focust op de mislukkingen binnen een 'relatie'. De auteurs schijnen te denken, dat niemand nog 'gelukkig' getrouwd is. In die zin zoeken de auteurs zeker de wat marginale randjes van de maatschappij op. Voor de doorsnee gelovige is het lezen van het boekje dan ook eerder tijdverlies. Het blijft steeds een wat wazige tekst met soms veel theologisch gegoochel en een paus, die zoals de auteurs claimen, steeds "aan hun kant staat". Maar, nergens kunnen de auteurs dit hard maken.

Vaak maken de auteurs een karikatuur van het échte leven. Het is oude wijn in nieuwe zakken, waarbij de auteurs selectief citeren, bijvoorbeeld uit *Amoris Laetitia*. Dit boekje is géén pastorale of catechetische tekst, maar eerder een ideologisch pamflet. Vrijwel nergens komt God of Christus in beeld. 'Kuisheid' is een begrip, dat de auteurs blijkbaar niet kennen. Johan Bonny en *co.* lijken eerder de 'panseksualiteit' te promoten. 'Panseksualiteit' of 'omniseksualiteit' is de seksuele, romantische, of emotionele aantrekking of het verlangen naar personen van alle genderidentiteiten en biologische geslachten.

Ook de merkwaardige koppeling die de auteurs maken met 'kerkelijke rituelen' is zeer bevreemdend. De Kerk kan nu eenmaal niet 'zegenen' wat God heeft verboden. Dit ietwat puberale boekje heeft dan ook niets met de Katholieke Leer te maken, terwijl het voortdurende en pedante 'gemoraliseer' van Johan Bonny en Roger Burggraave eigentijdse, niet-kerkelijke jongeren, niets te bieden heeft. 'Moraaltheoloog' Roger Burggraave probeert steeds maar weer zijn krakkemikkige 'Ethiek van het Haalbare' op te dissen. Deze heropgewarmde kost weet natuurlijk niemand te inspireren. *De facto* schraapt Roger Burggraave de 'zonde', en gaat hij die herbenoemen als 'zaden van groei'. De 'zonden' zijn natuurlijk géén 'zaden van groei', maar eerder zaden van decadentie, bederf, ondergang en verdoemenis. Toch probeert 'moraaltheoloog' Roger Burggraave de kloof tussen het 'ideaal' van de Kerkelijke Leer en de zogenaamde 'realiteit in de samenleving' te overbruggen, maar slaagt daar hoegenaamd niet in. Roger Burggraave pleit voor de invoering van, wat hij noemt, een 'groei-ethiek'. Deze 'groei-ethiek' houdt in, dat we niet meer spreken over 'zonden', maar eerder over die bewuste 'zaden van groei'. 'Verantwoord ouderschap' is één van de stokpaardjes van Burggraave, die trouwens ook géén enkel bezwaar heeft tégen het gebruik van voorbehoedsmiddelen. Dat Burggraave hier regelrecht ingaat tégen *Humanae Vitae*, de Encycliek van Paus Paulus VI, schijnt hem hoegenaamd niet te deren.

De problematiek van de essentie van 'homoseksualiteit' probeert Roger Burggraave te omzeilen, door een overdreven nadruk te leggen op 'de liefde'. Volgens Burggraave zou de Kerk er goed aan doen, om zich niet langer blind te staren op 'homoseksualiteit', maar om zich te concentreren op het begrip 'integrale liefde'. Echter, steunend op de Heilige Schrift, heeft de Overlevering van de Kerk steeds verklaard, dat "homoseksuele daden intrinsiek ongeordend" zijn. Homoseksuele handelingen sluiten de seksualiteit af voor de gave van het leven. Ze komen niet voort uit een ware affectieve en seksuele complementariteit. Daarom kunnen ze in geen geval goedgekeurd worden. 'Homoseksualiteit' heeft dus niet met 'integrale liefde' te maken zoals Burggraave beweert. Het blijft een raadsel waarom Roger Burggraave zijn visie als 'katholiek' probeert te verkopen.

De theorieën van Burggraave zijn eerder verwant aan de door de Kerk veroordeelde ketterij van het 'gnosticisme'. Burggraave verlaat het terrein van de biologie en vertaalt alles met gevoelens en emotie. Bijgevolg is er géén objectieve waarheid meer. Alles wordt subjectief en dit opent natuurlijk de deur voor een ongezien moreel relativisme. Burggraave zegt eigenlijk, dat er diepe, morele onenigheden zijn tussen de verschillende samenlevingen. Deze onenigheden zijn belangrijker dan welke overeenkomsten dan ook. De 'waarheid' of 'onwaarheid' van morele oordelen, of hun rechtvaardiging, is niet absoluut of universeel, maar relatief ten opzichte van de tradities, de overtuigingen of de gebruiken van een groep mensen. Men gaat dan niet langer uit van een biologische realiteit, maar men kiest zélf een subjectieve identiteit die de ander dan maar te aanvaarden heeft. De pleitbezorgers van dit 'cultureel relativisme' gaan ervan uit, dat enkel zij, die hun identiteit bewust, zélf gekozen hebben, pas volledig 'mens' zijn. Dit 'bewuste', 'gnostische' 'kiezen' van een identiteit voor zichzelf, maar ook voor de ander, opent de deur naar voorbehoedsmiddel, abortus, 'homohuwelijk', gendertheorie, zelfmoord, euthanasie, etc. Met andere woorden, niet de Natuurwet, maakt de mens tot mens, maar wél het bewuste, egocentrische proces van het maken van mentale keuzes. Deze houding kenmerkt onze hedendaagse, Westerse maatschappij, en wordt door relativisten in termen van 'tolerantie' en 'rechten' beschreven.

Dit 'cultureel relativisme' muteert zich vervolgens in een 'moreel subjectivisme', dat stelt dat ook morele overtuigingen eerder op 'gevoel' of 'emotie' zijn gebaseerd. Zo legde bijvoorbeeld de atheïst Jean-Paul Sartre heel erg de nadruk op een persoonlijke en subjectieve moraal. Deze relativistische '*gnosis*' of 'pseudo-wijsheid', die niet gebaseerd is op redelijke argumenten, maar eerder op gevoelens en emoties, laat natuurlijk ook géén enkele ruimte voor God. Deze visie manifesteert zich tegenwoordig, in onze Westerse samenlevingen, op een agressieve en dwangmatige manier. Jozef Kardinaal Ratzinger noemde dit fenomeen in 2005 dan ook de 'Dictatuur van het Relativisme'.

Dergelijke gnostische ideeën vinden we echter niet alleen maar terug bij atheïstische denkers, maar bij bijvoorbeeld ook bij de bekende theoloog Joseph Fuchs, SJ (1912-2005). Deze Joseph Fuchs was een Duitse jezuïet die meer dan 30 jaar lang les gegeven heeft aan de *Gregoriana* in Rome. Fuchs, met zijn subjectieve moraal, was ook een grote tegenstander van *Humanae Vitae*. We weten niet of Johan Bonny ooit les heeft gehad van Joseph Fuchs, maar het denken van Bonny is evenzeer beïnvloed door Fuchs. Het is het relativeren van de objectieve moraliteit, hetgeen neerkomt op het buigen van de Kerk voor de mentaliteit van de wereld. Dit kan natuurlijk nooit de bedoeling zijn. Opvallend in het boekje van Bonny en *co.* zijn de honderden vragen die op de lezer worden afgevuurd. De vele vragen-zonder-antwoord, die zo typisch zijn voor Johan Bonny, weerspiegelen welhaast een bepaalde methodologie. Misschien is dit wel de 'Fuchs-Methode' die Johan Bonny toepast: "Vragen stellen om twijfel te zaaien". Een gekende uitspraak van Fuchs luidt: "Studenten zijn meestal nogal categorisch in hun 'oordelen'. Ze beëindigen hun uitspraken bijna altijd met een punt. Maar, ik vind een vraagteken effectiever".

Het is typisch voor de aanhangers van de *Wellness*-kerk, dat ze toch zo graag de 'zonde' uit de Bijbel willen schrappen. Maar, deze *Wellness*-katholieken zitten steeds maar te wachten op de 'liefde' van God. Maar hun wachten is tevergeefs. Uiteindelijk laten zij de ware Liefde van God niet in hun harten binnen, omdat ze zo hoogmoedig zijn en het beter menen te weten dan God. Wie de Geopenbaarde Leer van de Kerk niet aanvaardt, kan onmogelijk in de diepte van het Geloof springen. De *Wellness*-katholieken hebben het altijd zo druk met hun wereldse activiteiten, zodanig dat ze geen tijd meer hebben om lange tijd stil te zitten, te bidden of te luisteren naar de stilte en het Woord van God. Het gevolg is veel leegheid en dorheid in hun rangen en nog maar weinig échte vreugde en liefde van en voor de Heer.

Het is duidelijk, dat Johan Bonny, Roger Burggraeve en Ilse Van Halst van de menselijke seksualiteit een 'onschuldig' consumptieartikel hebben gemaakt. In de Bergrede is Jezus Christus nochtans zeer formeel (Mat 5:27): "Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult geen overspel plegen". Echter, de Woorden van Jezus Christus in de Bergrede staan totaal haaks op de hedendaagse visie op seksualiteit. Maar, dat verandert niets aan het feit, dat volgens de Heilige Schrift, de seksualiteit een 'verbond' is tussen één man en één vrouw, en dat binnen het huwelijk, de seksualiteit een zichtbaar teken is van een hogere, onzichtbare realiteit, die net de essentie vormt van het sacramentele huwelijk!

Patrick Berchmans
Namens *Pro Familia*